

עשרה על עמדת התפילה הגדולה

השבח לאל ריבונו של עולם, ותפילות ושלוש על המכובד מבין הנביאים והשליחים, אדוננו מוחמד ומשפחתו

:וכל חבריו, ואז

1. התפילה היא הראשונה מבין מעשי הפולחן שציווה ה' העליון, לאחר שתי העדות, ולכן היא השנייה מבין שתי העדות.

אומר: אֵי אֵי סַלַם. עבדאללה בן עומר, יהי רצון שאלוהים יהיה מרוצה משניהם, אמר: שמעתי את שליח האלוהים האיטלם בנוי

בחמישה, מעיד שאין אל מלבד אלוהים ושמוחמד הוא עבדו ושליחו, מקבע את התפילה כנדבה ועולה לרגל

עלייה לרגל לבית, וצום רמדאן

מעמדה של התפילה לאחר שתי העדויות אינו אלא עדות לנכונותה ולתקינותה של האמונה, והוכחה לכנותה

מה שוכן בלב משמעותן של שתי העדויות, ואשרורו

2. התפילה התחייבה במכה לפני הגירתו של הנביא למדינה בשנה השלישית לשליחותו של הנביא ב.

הנביא הביא את סיפור מסע הלילה והעלייה לשמיים כאשר הוא הוצג לשמים, ולכן אלוהים קבע את חמש התפילות היומיות בשמים חייבות עליו

השביעית היא כתובת בין אלוהים לנביאו מוחמד ללא המתווכים שלכם, כפי שקורה בכל שאר פעולות הפולחן

אחר.

לפי זה ידוע שתפילה חובה לכל מוסלמי, מבוגר, שפוי, זכר או נקבה3

לתפילה באסלאם יש מעמד שאינו שווה למעמד של כל פולחן אחר, היא עמוד התווך של הדת שניתן רק להקים

עם זה, בחדית' שמסופר על ידי מואד בן ג'בל, יהי רצון שאלוהים יהיה מרוצה ממנו, אמר: שליח האלוהים אמר? למואד: האם לא אספר לך

?ראש כל הענין ועמודו, וגובה דבשתו

מואד אמר: כן, הו שליח אלוהים

4. אז אמר שליח האלוהים: ראש העניין הוא האסלאם, עמוד התווך שלו הוא תפילה, והגבנון שלו הוא הג'האד.

תפילה היא אמצעי תקשורת בין המשרת לאדונו, משום שהיא כוללת תחנון ושבח לאל הכל יכול, וקריאת הקוראן.

מרפק, השתטחות, עמידה בענווה, ענווה, ענווה, תהילה, הלל, תקביר וכניעה בסביבה

ודופק מראה בידי היקר. השייח' עבד אלרחמן בן סעדי, ירחם ה' עליו, אמר בפירוש דברי האל הכול יכול

אכן, התפילה אוסרת חוסר הגינות ועוולות, וזכר ה' גדול יותר

מסופר על ידי אל-בוכרי ומוסלמי ואל-פלזה 5

מסופר על ידי אל-תירמידי שאמר: זהו חדית' טוב ואותנטי

ואז בתפילה יש תכלית גדולה מזו וגדולה יותר, שהיא כוללת של זכירת ה' בלב ובלשון

והגוף, כי אלוהים הכל יכול רק ברא את המשרתים לעבוד אותו, והפולחן הטוב ביותר המתרחש ביניהם הוא התפילה, ובו יש

הוא עשה את זה כמו עבודת נשים, לא זולתו, ולכן אמר: "וכי זכר ה' גדול יותר". נגמר

תפילה קשורה לדברים רבים על פני כל שאר פעולות הפולחן, שהחשובות שבהן הן

הקריאה אליה, שהיא הקריאה לתפילה

חובה לטהר אותה

חובה להתפלל בנטיעה, בבית, בפחד, בביטחון, בבריאות ובמחלה, אלא אם מדובר במחלה שנעדרת 7.

איתו שפיות או אבוד

בשל מעמדה הרב של התפילה, המליץ הנביא לשים לב אליה בעודו על ערש דווי, על פי אום סלמה

היה אומר במחלתו שבה מת: (תפילה ומה שברשותי 'יהי רצון ה' בה ששלוח ה

השבועות שלך), והוא המשיך לומר את זה עד שלשונו עלתה על גדותיה 8

ובסיפורו של אחמד: עד שעשה את נביא האלוהים עליו השלום והברכה, עורר אותה בחזהו

ומה הלשון שלו אומרת

אמרו (מה שיש לשבועותיך): כלומר עבדים, הנביא מצווה עליהם היטב

ואמירתו (מה לשונו נותנת), דהיינו עד שנעשה על לשונו אחר מצוה זו, מדברך

לפיכך, הוא הרחיב על לשונותיהם של אנשים כאלה ואחרים, כלומר זה בוצע על לשונות של כאלה ואחרים, ואמירתו בקריינות היא כזו וכזו

השני הוא (יפאס) כלומר עד שלא היה מסוגל לבטא את עצמו במילים 9.

ציווה לשים לב לתפילה עד שלא היה מסוגל לעשות זאת המשמעות של שתי המילים זהה, והיא שהנביא

דברו על חומרת מחלתו

בגלל מעמדה הגדול של התפילה, זה הדבר הראשון שעבד יקבל עליו דין וחשבון ביום התקומה

:הדבר הראשון שעליו יובאו אנשים לחשבון ביום התקומה תהיה התפילה. אמר: אדוננו אומר, 'שליח ה

תהילה להקב"ה למלאכיו - והוא יודע הכי טוב - הא או אמר: (הבט בתפילת עבדי, האם יספוג?) אם היא שלימה

(מסופר על ידי אבן מג'ה ואחמד) (והוא אושר על ידי אל-אלבני ב"אל-עירוה

שים אותו על החזה שלו. ראה כלומר: "הסוף בג'ריב חדית" מאת אבן אל-את'ר, ירחם ה' עליו

.כתבתי לו את זה במלואו, ואם היה חסר בזה, אמר: (תראה אם יש למשרתי מרצון), ואם יש לו

הוא אמר מרצונו: (השלם את חובתו המחייבת של עבדי מרצונו), ואז העבודות נלקחות לפי זה. 10

.מה שמעיד על גדלות עמדתה שזה הדבר האחרון שאבד מהדת באחרית הימים, ואם אבד, הדת אבדה .

.תנו לעירום האיסלאם להימשך בזה אחר זה: הכל ולא נשאר ממנו כלום, והראיה לכך היא אמירת הנביא

לולאה נפתחה, אנשים נאחזים באחר, הראשון שבהם הוא הדין, והאחרון שבהם הוא התפילה.

אמירתו (מערומי האיסלאם) היא חובותיו וחוקיו, כלומר, הוא משאיר את העם לדבוק בהם, והדת מתנכרת עד

תהיה, וזה באחרית הימים. אנשים עוזבים את התפילה, וזה הדבר האחרון שנשאר

אנו מבקשים מאלוהים בריאות ובטחון, ולהפוך אותנו בין תושבי התפילה וצאצאינו, ושיהיה ברכת ה' על נביאנו מוחמד,

.ועל משפחתו וחבריו, יהי רצון שלום וברכות אללה עליו הרבה

נכתב על ידי מג'יד בן סולימאן אל-ראסי, לפני הצהריים הרביעי של חודש רג'ב, לשנת 1435 לספירה